

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 135/05-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2005 predbežne prerokoval sťažnosť A. P., bytom B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. P., B., pre namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bardejov č. k. 8 C 312/94-252 z 26. januára 2001 v znení opravného uznesenia č. k. 8 C 312/94-297 z 9. mája 2002 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 427/02 z 22. januára 2003, ako aj postupom oboch súdov v konaní, ktorý vydaniu napadnutých rozhodnutí predchádzal, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. P. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2005 doručená sťažnosť (z 29. marca 2005) A. P., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. A. P., B., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 312/94-252 z 26. januára 2001 v znení opravného uznesenia č. k. 8 C 312/94-297 z 9. mája 2002 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 427/02 z 22. januára 2003, ako aj postupom oboch súdov v konaní, ktorý vydaniu napadnutých rozhodnutí predchádzal.

Sťažovateľka prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne uviedla, že na okresnom súde bol pod sp. zn. 8 C 312/94 prerokovávaný spor o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, v ktorom mala sťažovateľka postavenie žalovanej v druhom rade. Rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 312/94-252 z 26. januára 2001 v znení opravného uznesenia č. k. 8 C 312/94-297 z 9. mája 2002 bolo určené, že žalobkyňa M. V. „(...) je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti č. KN 6213/3 o výmere 3505 m², tak, ako je táto zakreslená v geometrickom pláne Ing. M. č. 242-12-1994 zo dňa overenia 15. 4. 1994, vytvorenej z parcely KN 6213 evidovanej v liste vlastníctva č. 88, k. ú. B., a to v podiele ½“.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Co 427/02 z 22. januára 2003 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľka napadla toto rozhodnutie dovolaním, ktoré však Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 3 Cdo 178/2004 z 24. januára 2005 odmietol.

Sťažovateľka v tejto súvislosti namieta, že «(...) sa nemôže a nechce stotožniť s uvedenými rozhodnutiami a má za to, že v tejto veci došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na základe ktorého má každý právo na to, aby bola jeho záležitosť spravodlivo prejednaná.

Navrhovateľka dospela k uvedenému záveru vychádzajúc z právneho názoru, že v tomto prípade došlo na základe notárskej zápisnice zo dňa 28. 5. 1966 k písomnej dohode o vysporiadaní podielového spoluvlastníctva (...) Keďže toto vysporiadanie nebolo premietnuté do pozemkovej knihy, ako to zákon vyžadoval do 31. 12. 1950, a v podstate súhlasíme s názorom súdu, že tu bolo spoluvlastníctvo, obrátili sa spoluvlastníci predmetnej nehnuteľnosti na štátneho notára, aby tento stav zlegalizoval písomne. (...) Prvostupňový ako aj odvolací súd odmietli predmetnú notársku zápisnicu právne akceptovať s tým, že

vlastníctvo nie je možné nadobudnúť „uznaním“. Súhlasíme s takýmto názorom, je však potrebné vychádzať z obsahu právnej listiny a nie z jej názvu – pomenovania. Predmetná notárska zápisnica vyhotovená štátnym notárom je právnym titulom nadobudnutia vlastníckeho práva navrhovateľky a jej manžela a to na základe zmluvy o vysporiadaní podielového spoluvlastníctva (...) Na tento úkon potom nadväzuje kúpna zmluva obsiahnutá rovnako v predmetnej notárskej zápisnici. (...)

Navrhovateľka jednoznačne tvrdí, že rozhodnutia odporcu 1. a 2. spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci a zároveň trpia takou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.»

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd nálezom rozhodol: *„Základné právo A. P. na spravodlivé súdne konanie – prejednanie veci zaručené jej čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom odporcu 1. ako aj odporcu 2. (okresného súdu, ako aj krajského súdu, pozn.) v konaní pod spisovou značkou 8 C 3125/94 (správne malo byť 8 C 312/94, pozn.) a v konaní pod spisovou značkou 4 Co 427/02 bolo porušené.*

Odporcovi 1. a 2. sa prikazuje jej vec prejednať spravodlivo.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľky.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažovateľka síce za zásah do svojich základných práv formálne označuje postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 312/94 a postup krajského súdu v konaní sp. zn. 4 Co 427/02, z obsahu jej sťažnosti je však zrejmé, že podstatou jej sťažnosti je nesúhlas so skutkovými a predovšetkým právnymi závermi, ku ktorým okresný súd a krajský súd dospeli v meritórnych rozhodnutiach v označenej veci. K prípadnému porušeniu základných práv sťažovateľky však mohlo dochádzať v každom prípade (či už mal zásah spočívať v rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu alebo v procesnom postupe, ktorý ich vydaniu predchádzal) najneskôr do právoplatného skončenia predmetnej veci. Okamih doručenia rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 427/02 z 22. januára 2003 je najneskorším okamihom, keď sa sťažovateľka dozvedela o skutočnostiach, na základe ktorých namieta porušenie svojich základných práv.

Z obsahu oznámenia okresného súdu (ktoré si ústavný súd vyžiadal) a z k nemu pripojených listinných dôkazov (predovšetkým z kópií na vec sa vzťahujúcich rozhodnutí s vyznačenou doložkou právoplatnosti) vyplýva, že napadnuté rozhodnutia - rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 312/94-252 z 26. januára 2001 v znení opravného uznesenia č. k.

8 C 312/94-297 z 9. mája 2002 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 427/02 z 22. januára 2003 nadobudli právoplatnosť 5. mája 2003.

Sťažovateľka sa na ústavný súd obrátila sťažnosťou z 29. marca 2005 podanou na poštovú prepravu 31. marca 1995, t. j. po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti napádaných rozhodnutí, ktorými malo dôjsť (resp. postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal) k porušeniu jej základných práv.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti v rámci predbežného prerokovania návrhu v zmysle § 25 zákona o ústavnom súde vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej, sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02, III. ÚS 254/04). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

V čase, keď sa sťažovateľka domáhala ochrany svojich základných práv a slobôd na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy, už uplynula lehota stanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom. V danej situácii nepovažoval ústavný súd za právne významný pre okamih začatia plynutia zákonnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde okamih doručenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 178/2004 z 24. januára 2005, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky v predmetnej veci, pretože sťažovateľka nenamietala neústavnosť postupu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu. Jej sťažnosť smeruje výlučne proti okresnému súdu a krajskému súdu, čo nepochybne vyplýva nielen z odôvodnenia sťažnosti, ale aj z jej petitu, ktorým je ústavný súd v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2005